

Příběhy našich sousedů

Povídání s panem Vladimírem Cinkem

Scénář pořadu

Zpracovali: David Diviš, Matyáš Havlík, Michal Koutný

Moje jméno je Vladimír Cinke. Narodil jsem se ve městě Redford v Anglii, v západní Anglii na hranici. Můj otec tam byl v československé armádě a matka přijela za ním.

Pana Vladimíra Cinkeho jsme navštívili v rámci projektu Příběhy našich sousedů. Pan Cinke vnímá sám sebe především jako pozorovatele.

První živější vzpomínka se týká stavby Stalinova pomníku a zachycuje názory jeho vrstevníků. Panu Cinkemu bylo tehdy 7 let.

Jsme tam hráli fotbal, protože tehdy dělali Stalinův pomník, tak ta ulice byla uzavřená no a prostě jeden kluk začal říkat, že Stalin je gauner. Ten se jako nebál, ty rodiče se nebáli. Ovšem důvod byl, že ten jeho otec byl henleinovec zase pro změnu. To byl pěkný darebák ten jeho otec, jo a ty jedna holčička od nás z domu, otec byl obchodník s dobytkem, ten byl obětí vítězného února. A ta řekla: Stalin je náhodou moc hodnej pán. To jsme asi byli v první obecný.

Jako dítě nevnímал dobu, ve které žil, nijak špatně. Teprve zpětně si sám uvědomil, že byl zmanipulován tehdejší režimem.

U nás v domě bydlel jistě pan Cajmr, kterej přežil díky svý ženě válku, že byl jeden rok v Terezínu. A ten Cajmr ,já jsem k nim přišel, oni měli takovou jako alkoholvnu, takovou halu temnou a tam seděli nějaký lidi, ty vypadali jako z obchodních kruhů, to jsem poznal, on byl obchodník teda v komunále ten pan Cajmr. No a já na něj jako on povídal, Vladimíre (to jsem musel být ve třetí nebo čtvrtý třídě), a on mě povídá, Vladimíre, co si myslíš o režimu? Já jsem se v tom momentě cítil, že jsem v nějakym brlohu podezřelejch lidí, tak jsem řek: Mně se to líbí. Načež Cajmr se vypravil k nám, ten Cajmr, a řek můjmu otci: To

on je chytrej, on nic neřekne. On vůbec nepochopil, že jsem úplně blbej.

V Praze na Letné se konávaly vojenské přehlídky. Z okolních domů byl opravdu dobrý výhled. I pan Cinke měl jako kluk možnost jednu z nich vidět. Moc ho to ale nebavilo, tak si ve vedlejší místnosti četl.

Jsem byl pozvanej jako na tu přehlídku se dívat z balkonu jako kluk, takže jsem ještě slyšel Gotwalsův hlas, to bylo 52.

A teď jsem tam prostě seděl sám v místnosti a najednou se ozval nějaký hluk, já jsem občas na balkóně a občas jsem byl (protože mě to nebavilo), tak jsem seděl v té místnosti. Teď se ozval nějaký hluk, takovej jako kravál. A teď jsem viděl, že moji hostitelé, pan pani, že se na sebe tak znechuceně podívali a ty ostatní hnali na balkon a oni za nima. Teď si přes ten Molochov všechny balkony byly plný, tam byly davy lidí na těch balkonech, dole šla milice a oni všichni řvali: „Lidová milice, na reakci palice“.

Jednou v noci ho probudil otec, že přijeli ruští vojáci. Pan Cinke se chtěl nějak angažovat, tak vyšel ven a rozprávěl s vojáky, například s jedním důstojníkem, který se ho ptal na cestu.

Ráno slyším nějaký kravál, otec mě probudil, že jsou tady Rusové. A teď oni se objevili u nás v ulici, tam přijel tank ruskej. A teď tam seděl jeden takovej světlovlasej modrookej a on říká, že se nemáme znepokojovat, že se konají jednání, že nebude žádný boj. A teď najednou jsem koukal, takhle tam v tom tanku jako jak je ta střelna, tak tam takhle jezdil, mě sledoval jeden voják takhle. A teď z domu jedna pani, která právě znala dobře Rusko, tak ta mě zatáhla do domu, já jsem,

zrovna bych se toho slušnýho Rusa zeptal, jesti nechce něčeho napít, a oni mysleli, že se s nima začnu hádat, že začnou střílet do domu a to já bych nikdy neudělal. No a potom jeden důstojník ruskej se mě ptal na cestu, protože všechno bylo obráceně, tabulky lidi otočili, a já mu řek, že nám zakázali cokoliv říkat. On poděkoval a dal pokoj.

Pan Cinke vzpomíná také na události z ledna 69. Jan Palach se tehdy na protest proti situaci po okupaci sovětskými vojsky upálil.

No a potom mám živé vzpomínky na Palachův pohřeb.

To jsem v životě takovej pohřeb ještě neviděl, to byly, opravdu celá Praha tam byla, většinou ty lidi se chovali velmi důstojně a byla to opravdu taková národní manifestace.

V roce 1989 pracoval pan Cinke jako učitel na jazykové škole poblíž Národní třídy. Listopadové události samozřejmě narušily běžné školní dny.

Škola byla zavřená. Ted' jsme věděli, že tam může něco bejt, tak jsem s těma lidma šel do kavárny. A ted' musíte pochopit jednu věc, přesto že to byli dospělí, my jsme byli středoškolský profesoři, my jsme museli dbát o bezpečnost našich žáků, já je nemoch vzít jít s nima oficiálně na Manifestaci. To znamená, že jsme seděli v kavárně. Když jsme to odseděli v té kavárně, tak jsem se já vypravil na metro Vodičkovou ulicí k Václavskému náměstí a velice opatrně jsem pohlédl na Václavské náměstí v domnění, že dostanu pendrekem nebo že tam bude slznej plyn. A ono tam nebylo vůbec nic jenom nějaký ohýnky. Doma jsem teprve zjistil, že co jsme byly v té kavárně, tak na Václavském náměstí bylo 150 000 lidí.